ΕΤΟΣ Δ'.— ΑΡΙΘ. 446 Τιμᾶται λεπτὰ 10 ΚΥΡΙΑΚΗ 27 ΜΑΡΤΙΟΥ 1883

ΜΗΧΑΝΕΞΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30
ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπαξ ἢ δίς, λ. 40, τρὶς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.
— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, *Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.* —

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΒΟΥΛΗ

Τὸ τελευταῖον χαῖρε!

Μετὰ ἑξάμηνον βίον ἀγρυπνίας, κλονισμῶν, παρακρούσεων, παραληρημάτων καὶ σπασμῶν ἐξέπνευσε τὴν νύκτα τῆς εἰκοστῆς τετάρτης Μαρτίου, πιστεύουσα εἰς μέλλουσαν ζωήν· κατὰ τὰς τελευταίας αὐτῆς στιγμὰς, ἐν τῇ ἰσχύϊ τοῦ ψυχορραγήματος, ἀπωθήσασα τὴν χεῖρα τοῦ ὑπεράνω τῆς κλίνης τῆς ἀγωνίας της ἱσταμένου ἀρχαγγέλου πρωθυπουργοῦ, ὅστις ἐπέταττεν αὐτῇ ζωὴν μιᾶς ἔτι συνεδριάσεως, ἀπέδειξεν ὅτι γνωρίζει θαρραλεώτερον νὰ ἀποθνήσκῃ παρὰ νὰ ζῇ. Αἱ κακαὶ γλῶσσαι, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐπέφερον ζῶσαν τὴν μακαρίτιδα, ἴσως διότι εἰς τὴν κακολογίαν ὑπερέβαινε πάσας, ἐνασχολοῦνται νῦν εἰς παραδόξους, ἀλλ' ἀσεβεῖς συνδυασμοὺς ἐπὶ τῆς μνήμης της, ὡς π. χ. λέγουσιν ὅτι λίαν καταλλήλως τὰς πρώτας τοῦ βίου τῆς ἡμέρας ἐμέτρησεν ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου, μηνὸς ἐξ οὗ ἄρχεται τὸ φθινόπωρον ἐν τῇ φύσει, ὡς ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς ἡμετέρας μακαρίτιδος ἄρχεται τὸ φθινόπωρον ἐν τῇ πολιτείᾳ· πολὺ σωστὰ ἐξεδήλωσε τὴν ζωήν της διαρκοῦντος τοῦ χειμῶνος, χειμὼν καὶ ἐκείνη βαρύτατος νομοσχεδίων καὶ φορολογιῶν, καὶ πολὺ ὡραῖα ἤδη ἐτελείωσεν ἐν πλήρει ἔαρι, καὶ μάλιστα τὴν παραμονὴν τῆς ἐθνικῆς ἑορτῆς μας, διὰ νὰ ἑορτάσωμεν οὕτω τὴν ἐπαύριον διπλῆν ἀνεξαρτησίαν : τυράννων καὶ τυραννίσκων. Καὶ τοιαῦτα μὲν ἀναμασσοῦσιν αἱ κακαὶ γλῶσσαι· ἡμεῖς δὲ παρατηροῦμεν ἤδη τὴν περίεργον ἀντίθεσιν μεταξὺ τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν οἰκονομικῶν καὶ τῶν δύο ἐποχῶν τῆς ἐνάρξεως καὶ λήξεως· ἐνῷ τὸ φθινόπωρον ἐγύμνου ἔξω τοὺς κλῶνας τῶν δένδρων μας, ὁ κ. Καλλιγᾶς, ἐαρινώτατος ἐπὶ τοῦ βήματος καὶ πλήρης θάρρους, ἐπεδείκνυεν ἡμῖν διὰ τοῦ δακτύλου μακρόθεν τὸ ἀθάνατον θέρος τοῦ ἰσοζυγίου· ἤδη δὲ ὅτε τὸ ἔαρ μᾶς φέρει τὰς πρώτας χελιδόνας καὶ τὰ πρῶτα κτυπήματα τῆς σκαπάνης ἐν τοῖς ἐπισκευαζομένοις παριλισσίοις κήποις, ὁ κ. Καλλιγᾶς παραμένει καθηλωμένος καὶ ἄφωνος ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του, σχηματίζων περὶ ἑαυτὸν ἀτμόσφαιραν κατεψυγμένης ζώνης, ἀναλαμβάνει δὲ καὶ τούτου τὴν κηδεμονίαν ἐν τῇ συζητήσει τοῦ τελευταίου οἰκονομικοῦ νομοσχεδίου ὁ ἀκατάβλητος πρωθυπουργός.

*

Κατὰ τοὺς ἐξ ἐκείνους μῆνας πόσα ἐφλυάρησε, πόσα ἐξετέλεσε καὶ πόσα ἔπαθεν ἡ μακαρία αὐτὴ γλωσσοκοπάνα! Ἡ ἐργασία της ὑπῆρξε πρὸ πάντων οἰκονομική· ἀλλὰ εἰ καὶ *οἰκονομική*, πόση σπατάλη περὶ μακρηγορίας καὶ ἐπιδείξεις, περὶ ἐπιχειρήματα καὶ νομοθετήματα, περὶ ἐπερωτήσεις καὶ ἀντεγκλήσεις, περὶ ταὐτολογίας καὶ περιαυτολογίας, περὶ προεδρικὰ κωδωνοκρούσματα καὶ μυρία ἔτι ἀκούσματα. Τὸ *ἰσοζύγιον*, ἡ *δεκάρα*, ὁ *καφὲς*, τὸ *ποῦρον*, τὸ *σιγαρέτον*, τὸ *σιγαρόχαρτον*, ἡ *σοῦμα*, ὁ *οἶνος*, τὸ *κεφάλαιον*, ἡ *ἀναγκαστικὴ κυκλοφορία*, ἡ *συναλλαγή*, ἡ *ἐκτελεσθεῖσα καὶ μὴ ἐκτελεσθεῖσα*, αἱ *σημειώσεις*, τὸ *ἀγροτικὸν ζήτημα*, ἡ *ὑποχονδρία*, τὸ *Καραλῆ Δερβὲν* καὶ τὸ *Παλοῦκι* καὶ ἄλλα πολλὰ ἀκόμη ἀφανιζόμενα ὑπὸ τὴν ὁμίχλην τῆς μνήμης μου, συγχέονται καὶ βομβοῦσι καὶ γρονθοκοποῦνται ἐντὸς αὐτῆς. Μερικαὶ ἀπὸ αὐτὰς τὰς λέξεις ἀκόμη καμαρώνουν, διότι ἔτυχον τῆς ἐξαιρετικῆς καὶ ἀπροσδοκήτου τιμῆς νὰ ἐκσφενδονισθῶσι τοσάκις ἀνηλεῶς ἀπὸ τῶν χειλέων τῶν ἀντιπροσώπων μας, ἢ περιπαθῶς ἐπ' αὐτῶν νὰ ἀνατείλωσι· καὶ ὁ λευκὸς ἀφρὸς τοῦ πληροῦντος τὴν κεφαλήν μου ζύθου ἐξ ὅλων αὐτῶν τῶν λέξεων εἶνε : *παλαβέ! μασκαρᾶ! χαμάλη! πᾶμε ὄξω νὰ σοῦ δείξω!* κλπ. κλπ.

Δὲν δυνάμεθα νὰ λησμονήσωμεν ὧδε καὶ τὴν περὶ ὡρισμένας τινας λέξεις ἀκολασίαν τῶν κκ. βουλευτῶν· περὶ λέξεις μάλιστα πολυτίμους, πολὺ ζυγιζούσας, αἵτινες σπανίως ἔπρεπε ν' ἀναβαίνουν εἰς τὰ χείλη των, ἀλλέως ἀπόλλυσιν ἐντελῶς τὴν σημασίαν των, ὡς ἀποβάλλουσι τὰ χρυσᾶ νομίσματα, τὰ ὁποῖα, τριβόμενα ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα, ἀποβάλλουσι τὴν στιλπνότητά των. Ἔσχε δὲ τὸ ἀτύχημα ὑπὲρ πάσας νὰ ἐπαναληφθῇ κατὰ κόρον ἡ λέξις *ἀντισυνταγματικὸς* καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς πτώσεις, τὰ γένη καὶ τοὺς ἀριθμούς. Καὶ ἐννοῶ μὲν τὸν κ. Φλογαΐτην, κηρύσσοντα, καὶ πολὺ ὡραῖα, ὅτι ἡ μὴ ἐπιψήφισις τοῦ περὶ προσόντων τῶν ὑπαλλήλων νόμου εἶνε καὶ κατ' οὐσίαν καὶ κατὰ γράμμα ἀντισυνταγματικὴ, ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ! ἀπὸ τῆς ἀνωτάτης αὐτῆς βαθμίδος ἡ λέξις ὅταν διατρέχῃ πάσας τὰς λοιπὰς βαθμίδας των λοιπῶν πλημμελημάτων καὶ καταλήγῃ μέχρι τῆς μὴ μεταθέσεως π. χ. δημοδιδασκάλου, τί φρονεῖτε περὶ τούτου.

Καὶ ὑπεράνω πάντων τῶν ἄλλων ἐκεῖνο, ὅπερ παρέχει ἰδίαν φυσιογνωμίαν ἐπὶ τῆς ὄψεως τῆς παρελθούσης Βουλῆς, ὡς ἐπί τινων προσώπων χοιραδικὰ σημεῖα, εἶνε ἡ διαβόητος ἐκείνη συνεδρίασις τῆς ραπισματοραβδομαχίας, καθ' ἣν πρωτηγωνίστησεν ἡ παλάμη τοῦ κ. Δημητρακάκη, καὶ τοῦ κ. Μανδάλου οἱ γρόνθοι, φιλοτίμως συντελεσασῶν διὰ τὰ περαιτέρω τῶν ῥάβδων τῶν κυρίων βουλευτῶν, καὶ αὐτὸς ὁ κ. Τρικούπης ὑπωχρία ὄρθιος, καὶ ὁ κ. Δελιγιάννης ἐλάμβανεν εὐκαιρίαν νὰ προγυμνασθῇ εἰς τραγικὰς Νιόβης στάσεις. Καὶ εἰς ἐπίμετρον ὁ λόγος τοῦ κ. Σωτηρίου Πετιμεζᾶ, κρίναντος καλὸν πρὸς παραμυθίαν τῶν αἰσχυνομένων ἐπὶ τῷ συμβάντι νὰ φέρῃ εἰς φῶς ἐκ τοῦ φυλακείου τῆς μνήμης του καὶ ἄλλας προηγηθείσας τοιαύτας σκηνὰς ἐν τοῖς βουλευτικοῖς χρονικοῖς.

*

Ἡ βαρεῖα καὶ θλιβερὰ σφραγὶς, δι' ἧς ὁ θάνατος ἐσημείωσε τὴν τελευταίαν περίοδον τῆς βουλῆς εἶνε ἡ ἀπώλεια τοῦ Κουμουνδούρου. Ὀλίγαι μόνον ἐκ τῶν πρώτων συνεδριάσεων τὸν ἐνθυμοῦνται παριστάμενον, φέροντα πάντοτε τὸ φαιὸν ἐπανωφόρι, ἀλλ' ἀσθενέστερον καὶ κοπιωδέστερον σύροντα τὰ πρεσβυτικά του βήματα. Ἔκτοτε μένει κενὸν τὸ ἑδώλιόν του, χρησιμεῦον μόνον ὡς προσωρινὸς σταθμὸς ἀναπαύσεως εἰς ὁποιονδήποτε τῶν βουλευτῶν,— οἷα παρακμή! — κενοτέρα ἢ ἀντιπολίτευσις εἰς ἑνότητα καὶ σύμπνοιαν, καὶ, τὸ πρῶτον ἤδη παρατηρούμενον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πολιτείᾳ, οὐδεὶς σήμερον δύναται νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν κ. Τρικούπην: Ὑπῆρξα κι' ἐγὼ ἄλλοτε ὅ,τι εἶσαι σήμερον!

*

Τὸ τελευταῖον ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδριάσει ψηφισθὲν ἦτο τὸ περὶ ἀναβολῆς τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν. Ἡ ὥρα ἐπλησίαζεν ἐννάτη· οἱ βουλευταὶ χαίρειν ἐόντες καὶ συζητήσεις καὶ τροπολογίας καὶ μόνον ὑπὸ τῆς προσεχοῦς αὐτῶν ἀναχωρήσεως πυρετωδῶς κατεχόμενοι, κατένευον εἰς τὴν ἐπιψήφισιν τῶν ἄρθρων διὰ τῆς σιωπῆς, τοῦ καμάτου, καὶ τῆς ἀδιαφορίας. Ἠγέρθησαν δὲ μόνον σθεναροὶ καὶ ῥέκται διὰ νὰ αἰτήσωσι τὴν ἀνάγνωσιν τῶν πρακτικῶν, ὅτε ὑστάτην κατέβαλλε προσπάθειαν ὁ πρωθυπουργὸς νὰ παρατείνῃ τὸν κάματον μέχρι τοῦ Σαββάτου. Τὰ πρακτικὰ ἀνεγνώσθησαν, οἱ βουλευταὶ ἐκένωσαν τὴν αἴθουσαν μὲ μαθητῶν εὐθυμίαν κατὰ τὰς διακοπὰς, καὶ αἱ λυχνίαι τῆς αἰθούσης ἐσβέσθησαν τὸ ὕστατον.

Τὴν ἑσπέραν τῆς 25 Μαρτίου τὸ Βουλευτήριον ἦτο κατάφωτον· ἑώρταζε τὴν ἐθνικὴν παλιγγενεσίαν, καὶ . . . τὴν ἡφυχίαν του.

Κουτρούλης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ ὑπὸ τῆς Τεργεσταίας *Ἡμέρας* δημοσιευθεῖσα *Πρασίνη βίβλος* τῆς Ἰταλίας διὰ τὸ ὁροθετικὸν ζήτημα εἶναι ὅλη πρὸς τιμὴν τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν, καὶ ἄρα, πρὸς τιμὴν τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν δὲν ἐπολιτεύθη ἐν τῷ ζητήματι αὐτῷ ὑπερηφάνως μόνον, παραστήσας ὅτι νέος θρίαμβος τῆς Τουρκίας ἐναντίον μας θὰ ἦτο ἡ διὰ μιᾶς σταγόνος ὑπερχείλισις τῆς κύλικος, ἀλλὰ καὶ μετὰ πολλῆς ὀξυνοίας ἐκμεταλλευθεὶς τὸ κρίσιμον τῶν αἰγυπτιακῶν πραγμάτων, ἐκφοβίσας τὰς δυνάμεις διὰ τῆς ἀποφασιστικότητος ἣν ἐδείξε, ματαιώσας τὰς ἀποπείρας τῆς Ρωσίας ὅπως φανῇ καὶ πάλιν εὐεργέτις τῆς Ἑλλάδος δι' ἑλληνικῆς ὑποχωρήσεως, στηρίξας τὰς κλωνουμένας ἐξ αὐτῶν ὅπως παραιτηθῶσι τῆς ἰδέας συμβιβασμοῦ ἐπὶ ζημίᾳ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀναγκάσας ἐπὶ τέλους τὴν Τουρκίαν ἵνα ἀναγνωρίσῃ μόνη τὰ δίκαια τοῦ ἀντιπάλου.

Χαίρεταί τις ἀναγινώσκων τὰς ἐκθέσεις τοῦ ἐνταῦθα πρέσβεως τῆς Ἰταλίας μετὰ ποίου σεβασμοῦ ὁμιλεῖ περὶ τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν καὶ χαίρεται ἀκόμη περισσότερον ἀναγινώσκων τὰ εὐφυᾶ καὶ δυνατὰ ἐπιχειρήματα ὅσα ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν μετεχειρίζετο πρὸς τὸν κ. Πρέσβυν τῆς Ἰταλίας.

Ἐν μέσῳ τοῦ ζόφου ὅστις περιβάλλει τὴν ἐνεστῶσαν πρωθυπουργίαν τοῦ κ. Τρικούπη, ἀναπνέοντες χαιρετίζομεν τὴν φαιδρὰν αὐτὴν ἀκτῖνα τοῦ ὁροθετικοῦ ἐπεισοδίου.

Μᾶς ἦλθε καὶ μία ἰδέα διὰ πὰ δημοτικά.

Πόσοι εἶνε οἱ ὑποψήφιοι Δήμαρχοι ἐπὶ τοῦ παρόντος; Ἓξ; Νὰ διαιρεθῇ λοιπὸν ὁ Δῆμος —ἡ πρωτεύουσα—εἰς ἓξ τμήματα δημοτικά, ὅπως εἶνε διῃρημένη εἰς ἓξ τμήματα ἀστυνομικά. Ἕκαστος ὑποψήφιος νὰ ἐκλέξῃ τὸ τμῆμά του, ἢ ἕκαστον τμῆμα τὸν ὑποψήφιόν του, διὰ νὰ μὴ ἀλληλοφαγωθοῦν ἀναμεταξύ των. Ἂς δοθῇ ἡ ὁδὸς Σταδίου εἰς τὸν κ. Μελᾶν νὰ τὴν κάμῃ χρυσῆν, ἂς δοθῇ ἡ Ὁδὸς Πανεπιστημίου εἰς τὸν κ. Φρεαρίτην νὰ θυμᾶται τὰ παληά του, ἂς δοθῇ τὸ Κολωνάκι εἰς τὸν κ. Σοῦτσον, νὰ κάμῃ τὴν μίαν δεξαμενὴν δύο, ἂς δοθῇ ἡ Πλάκα εἰς τὸν κ. Καμπᾶν, νὰ μὴ ξεχνᾷ, ὅτι εἶνε ντόπιος καὶ μᾶς κάμῃ καὶ αὐτὸς τὸν ὁμογενῆ μὲ λιβρέας καὶ λακέδες, ἂς δοθῇ τὸ Ψυρὴ εἰς τὸν κ. Καλλιφρονᾶν, ἂς δοθοῦν τὰ Γύφτικα εἰς τὸν ἕκτον μας ὑποψήφιον.

Νὰ ἰδῆτε τί ἄμιλλα θ' ἀναπτυχθῇ μεταξὺ τῶν ἓξ! Ὁ ἕνας θὰ ζητᾷ νὰ περάσῃ τὸν ἄλλον. Καὶ νὰ συμφωνήσωμεν ὅτι ἐκεῖνον ποῦ θὰ ἐπιτύχῃ περισσότερον τῶν ἄλλων νὰ τὸν κάμωμεν τοῦ χρόνου δήμαρχον δύο τμημάτων.

Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ ἰδέα μας; Τὴν συζητοῦμεν σπουδαῖα;

Διότι ὁ πρῶην Στρατὼν τοῦ Μηχανικοῦ μετασχηματίζεται εἰς Ταχυδρομεῖον καὶ Τηλεγραφεῖον, πρέπει ἡ *Ὁδὸς Λυκαβητοῦ* νὰ γίνῃ ἀδιάβατος; Ὑπάρχει τόσα αὐλὴ ἐν τῷ στρατῶνι ὥστε ἐκεῖ ἠδύνατο νὰ ξεφορτώνωνται αἱ πέτραι καὶ ἡ λάσπη καὶ τὰ χώματα καὶ τὰ σίδηρα καὶ τὰ ξύλα. Ὀλίγη διάκρισις, κύριον Οἰκοδομοῦν Δημοσιον, καὶ ὀλίγος ἀνθρωπισμός!

Θέλετε καὶ πρωτοφανῆ διὰ τὸ *Μὴ Χάνεσαι* χρονικά; Λάβετε.

Οἱ Μιτυληναῖοι, οἱ συμπολῖται τῆς Σαπφοῦς καὶ τοῦ κυρίου Καμπᾶ, ἐβαρύνθησαν τὸν νῦν ποιμαίνοντα αὐτοὺς κύριον Βαλλιάδην, Χῖον πεπαιδευμένον ἀλλὰ φιλαργυρώτατον καὶ χρηματιστικόν. Ἐπεθύμησαν δὲ τὸν πρῶην ἀρχιερέα των καὶ τώρα Μητροπολίτην Διδυμοτείχου κύριον Μεθόδιον, ἀντίποδα ἀκριβῶς τοῦ κὺρ Βαλλιάδου, ἀληθῆ ὀπαδὸν τοῦ

Εὐαγγελίου, κοινωνιστὴν θερμόν, δίδοντα ὅ,τι ἔχει εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ περιοριζόμενον μόνον εἰς τὸ ζῆν. Εἶνε δὲ καὶ κατὰ τὰ ἄλλα ἀξιοπρεπής, φιλάνθρωπος, λόγιος καὶ εὐάρεστος εἰς τὴν συναναστροφήν του. Ἡμεῖς, οἵτινες γνωρίζομεν τοὺς Μιτυληναίους, τοὺς συμβουλεύομεν νὰ παραπέμψωσι καὶ ἀλλοῦ τὰς χρηματιστικὰς ὀρέξεις τοῦ κυρίου Βαλλιάδου καὶ νὰ ἐνστερνισθῶσι καὶ πάλιν τὸν Μεθόδιόν των.

Ἐν τῷ χθεσινῷ ποιήματι τῆς 25 *Μαρτίου* οἱ δύο πρῶτοι στῖχοι τῆς δευτέρας στήλης ἐπῆρεν ὁ ἕνας τὴν θέσιν σοῦ ἄλλου: τοὺς βάζομεν καθένα εἰς τὴν θέσιν του:

Καὶ εἴπαμε: ἡ ἐκκλησιὰ τῶν γάμων τῶν χρυσῶν μας
ἂς ἦνε ἡ Ἀκρόπολις, ἂς ἦν' ὁ παρθενών μας.

χάριν τοῦ δικαίου.

Εἰς τὸ φύλλον τῆς Τρίτης θὰ ἔχωμεν περιεργότατον ἄρθρον τοῦ κοινωνικοῦ διδασκάλου κ. Θ. Γ. Κολοκοτρώνη *περὶ τοῦ πῶς δυνάμεθα ν' ἀποσοβήσωμεν τὴν εὐλογίαν.*

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Ἄκρον ἄωτον οἰκονομίας:

Γράφων νὰ μὴ βάζῃς οὔτε τόνους, οὔτε πνεύματα, οὔτε κόμματα, γιὰ νὰ νὰ μὴ ξοδεύῃς πολλὴν μελάνην.

Ὡμιλοῦσαν περὶ ἑνὸς ἀθλίου μὴ ἔχοντος οὔτε πίστιν οὔτε νόμον.

— Μήπως ἔχει κόραις;

— Ἄ! ὄχι!

Καὶ ὁ Ἀγαθόπουλος:

— Τόσῳ τὸ καλλίτερο γι' αὐταῖς, ἀφοῦ εἶνε ἔτσι διεστραμμένος.

— Ὑπέφερε ἀρά γε πολὺ τὴ στιγμὴ ποῦ πέθανε;

— Δὲν πιστεύω νἄβλεπε τὴν ὥρα ἐκείνην.

— Ἄ! ἔχετε δίκαιον, ἤτανε τόσο μύωψ.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΦΑΟΥΣΤ

Μέγα ἐπιχείρημα ἀνέλαβε νὰ διεξαγάγῃ ὁ φίλος ποιητὴς Ἀριστομένης Προβελέγγιος—νὰ μεταφράσῃ τὸν *Φάουστ* τοῦ Γκαῖτε, τὸ βαθυνούστερον ἔργον τοῦ αἰῶνος—ἀλλὰ τὸ ἀνέλαβεν ἐν πλήρει πεποιθήσει καὶ τῆς ῥώμης τοῦ ἀγῶνος καὶ τῶν δυνάμεων τῶν ἰδικῶν του. Δὲν γνωρίζομεν, ἀλλ' ἐκ τῶν εἰδότων τὴν γερμανικὴν οὐδένα ἄλλον πλὴν τοῦ κ. Προβελεγγίου βλέπομεν δυνάμενον νὰ ἀναλάβῃ μετ' ἐλπίδων ἐπιτυχίας τοιοῦτον ἀγῶνα. Ὁ ποιητὴς τοῦ *Θησέως* καὶ τοῦ *Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὔας* εἶναι ὁ ἀνεγνωρισμένος ὑπὸ τῆς συγχρόνου κριτικῆς καλλιτέχνης ἢ μᾶλλον γλύπτης τοῦ στίχου.

Αἱ δὲ καλλαισθητικαὶ ἐν Γερμανίᾳ σπουδαὶ, τὸ ρεμβὸν καὶ σχεδὸν γερμανικὸν τῆς ψυχῆς του, τὸ ὄντως ποιητικὸν τοῦ χαρακτῆρός του καὶ ἡ σθεναρά του βούλησις ὅπως παραγάγῃ ἔργα τέλεια ἐγγυῶνται περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Εὐτυχῶς καὶ τὰ ἀναγνωσθέντα ἐν τῷ *Παρνασσῷ* ἀποσπάσματα τοιαύτην ἐντύπωσιν ἀφῆκαν. Καὶ τὰ ἀποσπάσματα, ἅπερ ζητήσαντες δημοσιεύομεν, τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν θέλουν ἐμπνεύσει, ὅτι εἰς τὰς δεξιωτέρας εὐτυχῶς χεῖρας περιῆλθεν ἡ ἐξελλήνισις τοῦ κολοσσαίου ἔργου τοῦ γερμανοῦ ποιητοῦ.

Δημοσιεύοντες ἐν τῷ σημερινῷ φύλλῳ τὸν φιλοσοφικὸν μονόλογον τοῦ Φάουστ, ἐπιφυλασσόμενοι ἐν ἄλλῳ νὰ φιλοξενήσωμεν ἄλλα δραματικώτερα τεμάχια, κρίνομεν καλὸν νὰ τὸν συνοδεύσωμεν καὶ διὰ τῆς ἐπιστολῆς, ἣν ὁ ποιητὴς ἀπηύθυνεν πρὸς ἡμᾶς.

Ἀγαπητέ μοι Βλάσιε,

Ἰδοὺ ἐνδίδω εἰς τὴν εὐχὴν, ἣν ἐξέφρασες τοῦ νὰ δημοσιεύσῃς διὰ τῆς ἐφημερίδος σου μέρος τι τῆς μεταφράσεως τοῦ *Φάουστ*, ἂν καί τινα μέρη δέονται εἰσέτι ἐπεξεργασίας. Συγκατανεύω ὅμως εἰς τοῦτο, διότι εἶμαι ὀφειλέτης σου· γράφοντα τὸν *Θησέα* μὲ ἐχαιρέτισες μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ὅταν πρὸ τριῶν περίπου ἐτῶν κατῆλθον ἐκ Γερμανίας, σὺ πάλιν ἠσπάσθης μετὰ φιλικῆς διαχύσεως τὸν νεοελθόντα, ἂν καὶ εἶχες λόγους δυσαρεσκείας ἐναντίον μου.

Δέξαι λοιπὸν τὴν μικρὰν ταύτην μερίδα τῆς τελευταίας μου ἐργασίας ὡς τεκμήριον ὅτι δὲν λησμονῶ.

Ὀρθῶς δὲ φρονεῖς ὅτι εἶνε ἁρμόδιον πρὸς τὰς ἡμέρας ταύτας καὶ θέλει ἀντηχήσει εἰς πολλὰς καρδίας τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ μονολόγου, καθ' ὃ ὁ *Φάουστ*, ἀποφασισμένος ν' ἀποθάνῃ, ἀκούει αἴφνης ἀδόμενον τὸ «Χριστὸς ἀνέστη!», κυριεύεται ὑπὸ παιδικῶν ἀναμνήσεων, συγκινεῖται βαθέως καὶ μένει εἰς τὴν ζωήν. Ὑπάρχουσι πάντοτε καρδίαι, καὶ κατὰ τὰς μᾶλλον κακοζήλους καὶ διεφθαρμένας ἐποχὰς, καρδίαι εὐαίσθητοι πρὸς πᾶν ὑψηλὸν καὶ ὡραῖον, πρὸς τὰς ὁποίας ὁ γράφων ἀποβλέπει.

Καὶ ὁ χαράσσων τὰς γραμμὰς ταύτας, παιδίον ἔτι πενταετὲς ὤν, ἐώρταζε τὸ ἅγιον Πάσχα εἰς τὴν γεννέτειραν νῆσον, καὶ ἦτο μέλος τοῦ τρυφεροῦ χοροῦ, ὅστις ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῆς θεοσεβοῦς διδασκαλίσσης ἐμέλλε νὰ ψάλῃ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη!» περιερχόμενος τὸ τερπνὸν χωρίον. Ἡ ἐπίσημος καὶ ὑψηλὴ στιγμὴ τῆς Ἀναστάσεως φθάνει, πρὸς ἀνατολὰς τελεῖται μαγικὸς ἀγὼν μεταξὺ τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας, ἡ ἐαρινὴ φύσις ἀφυπνίζεται σμαραγδίνη εἰς τὸ πρῶτον φίλημα τοῦ λυκαυγοῦς, τὰ μυροβόλα ὄρη ἀντιλαλοῦν τὸν φαιδρὸν ἦχον τῶν κωδώνων, ὁ μικρὸς χορὸς ψάλλει, ἀλλὰ μάτην τὸ πενταετὲς παιδίον προσπαθεῖ νὰ ἐκβάλῃ φωνήν· ἄγνωστος συγκίνησις πνίγει πάντα φθόγγον καὶ πληροῦνται δακρύων οἱ ὀφθαλμοί του.

Πόσοι δὲν ἠσθάνθησαν, πόσοι δὲν αἰσθάνονται ἀκόμη τοῦτο; πόσους δὲν θέλει συγκινήσει, πόσοι δὲν θέλουσιν ἐννοήσει τὸ τόσον ὑψηλόν, ἀλλὰ καὶ τόσον ἁπλοῦν καὶ φυσικὸν αἴσθημα τοῦ Φάουστ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην;

Ἐλπίζω ὅτι πολλοὶ τοιοῦτοι ὑπάρχουσι, καὶ εὐτυχίζω αὐτούς.

Ἔρρωσο.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 24 Μαρτίου 1883

Ἀριστομένης Προβελέγιος

ΦΑΟΥΣΤ

ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ

ΝΥΞ

(*Ἐντὸς ὑψιθόλου, στενοῦ, γοτθικοῦ δωματίου, ἀνήσυχος ὁ Φάουστ κάθηται πρὸ τοῦ γραφείου του*)

Φάουστ.

Ἐσπούδασ' ἄχ ! φιλοσοφίαν,
ἰατρικὴν καὶ νομικὴν,
καί, οἴμοι ! καὶ θεολογίαν
μὲ ἔφεσιν καρτερικὴν !
Κι' ἰδοὺ ἐγὼ, πτωχὸς μωρὸς,
ὅσον καὶ πρότερον σοφός.
Ὡς δόκτορα, μαγίστρον μὲ τιμῶσι,
καὶ δέκα τώρα ἔτη τελευτῶσι,
ἀφ' ὅτου πολυτρόπως φενακίζω
τοὺς μαθητάς μου, καὶ αὐτὸ γνωρίζω,
ὅτι οὐδὲν εἰς τὸν θνητὸν
νὰ μάθῃ εἶναι δυνατόν !
Τοῦτο μοῦ καίει τὴν καρδίαν !
Εἶν' ἀληθὲς, ὅτι γνωρίζω πλέον
ἀπὸ τὸ πλῆθος ἀγυρτῶν, γραφέων,
μαγίστρων καὶ δοκτόρων κι' ἱερέων.
Δισταγμοὶ γελοῖοι δὲν μὲ ἀνιοῦν,
δαίμονες, κολάσεις δὲν μὲ ἐκπτοοῦν.
Ἀλλ' ἀντ' αὐτῶν ἀπεστερήθην
πάσας τῆς γῆς τὰς ἡδονάς.
Μὲ στόμφον δὲ διενοήθην,
πῶς ἔχω γνώσεις ἱκανὰς
δι' ὧν τοὺς ἄλλους νὰ φωτίσω,
κι' εἰς ἀρετὴν νὰ κατηχήσω.
Δὲν ἔχω ἀγαθὰ καὶ πλοῦτον,
οὐδὲ τιμὰς καὶ μεγαλεῖον·
οὔτε κἂν σκῦλος τὸν τοιοῦτον
θὰ ἤθελε νὰ ζήσῃ βίον ! —
Διὸ κι' ἐγὼ εἰς τὴν μαγείαν
ἐδόθην μὲ τὴν προσδοκίαν,
ὅτι τοῦ πνεύματος τὰ χείλη
κι' ἡ δύναμις θὰ μοὶ ἀγγείλῃ
νόμον τῆς γῆς τινα κρυπτόν,
ὥστε νὰ παύσω ἐν ἱδρῶτι
καὶ μόχθῳ νὰ διδάσκω ὅ,τι
οὐδ' εἰς ἐμὲ εἶναι γνωστόν.
Ὥστε ἡ γῆ νὰ μάθω τί
ἐν τοῖς ἐγκάτοις συγκρατεῖ.
Ὥστε ἀρχέγονα στοιχεῖα,
δυνάμεις γονιμοποιοὶ
ἐμπρός μου λάμψουν κ' ἐσαεὶ
τῶν λόγων παύσ' ἡ καπηλεία.
Ὦ, νὰ ἐφώτιζες, σελήνη,
τοὺς πόνους μου φορὰν ὑστάτην,
σὺ, ἣν τοσαύτας μέσας νύκτας
ἐδῶ ἀνέμεν' ἀγρυπνῶν.
Τότε, ὦ φίλη τεθλιμμένη,
τὸ φῶς σου πρός με ἐμειδίᾳ,
πλανώμενον εἰς τὰ βιβλία

καὶ εἰς σωροὺς πυργαμηνῶν.
Ἄχ ! ἐὰν τώρα ἡδυνάμην
ἀνὰ τὰ ὕψη τῶν ὀρέων
εἰς τὸ γλυκύ σου φῶς νὰ βαίνω,
νὰ ἵπταμαι μετὰ πνευμάτων
εἰς σπήλαια καὶ εἰς λειμῶνας,
εἰς τὸ σκιόφως νὰ πλανῶμαι,
καὶ τῶν καπνῶν τῆς ἐπιστήμης
ἐλεύθερος, εἰς τὴν σὴν δρόσον
λουόμενος ν' ἀναγεννῶμαι !
Οἴμοι ! μὲ περιβάλλει ἔτι ἡ εἱρκτή ;
Ἔρρε, κατηραμένη τρώγλη, πνιγηρά,
ὅπου κι' ἡ ἐρασμία τοῦρανοῦ ἀκτὶς
διὰ γραπτῶν ὑέλων λάμπει ἀμαυρά.
Ὁ χῶρος οὗτος ἔτι συστενούμενος
ἀπὸ σωρὸν βιβλίων κονιοσκεπῶν
καὶ καταφαγωμένων ἀπὸ σκώληκας,
ὅπου προσκολλημένα μέχρις ὀροφῆς
περίκεινται χαρτία κιτρινόχροα 1)
Ὁ χῶρος οὗτος, ὃν πυκνὰ κατέχουσι
πυξίδες, ἐργαλεῖα, φιαλίδια
καὶ σκεύη τῆς οἰκίας προπατορικά,—
Σοῦ κόσμος τοῦτο ! τοῦτο κόσμος λέγεται !
Καὶ ἐρωτᾷς ἀκόμη διατί δειλὴ
συσφίγγετ' ἡ καρδία εἰς τὸ στῆθός σου ;
καὶ διατί ὀδύνη ἀνεξήγητος
ἐν σοὶ συνέχει πάντα ζωτικὸν παλμόν ;
φεῦ ! δὲν σὲ περιβάλλει φύσις ζωντανὴ,
ἐν ᾗ δημιουργήσας σ' ἔρριψ' ὁ θεός,
πλὴν σκελετοὶ θηρίων καὶ νεκρῶν ὀστᾶ,
ἐντὸς καπνοῦ κ' εὐρῶτος σὲ περικυκλοῦν !
Ἐγείρου ! ἔξω, ἔξω εἰς τὸ ὕπαιθρον !
Μήπως ἡ βίβλος αὕτη ἡ ἀπόρρητος,
γραφὴ τοῦ Νοστραδάμου ἰδιόχειρος 2)
δὲν θὰ σοῦ εἶνε ἄρα ὁδηγὸς ἀρκῶν ;
Τῶν ἄστρων θὰ γνωρίσῃς τότε τὴν φορὰν,
καὶ ἂν τὴν φύσιν λάβῃς ὡς διδάσκαλον,
τὸ τῆς ψυχῆς σου ὄμμα θέλει ἀνοιχθῇ,
τὴν γλῶσσαν τῶν πνευμάτων θέλεις διδαχθῇ !
Διότι 'δῶ εἰς μάτην σκέψις ἄγονος
τὰ ἅγια σημεῖα ἑρμηνεύει σοι :
Ὦ πνεύματα, ἐγγύς μου περιίπτασθε !
τώρ' ἀποκρίθητέ μοι, ἂν μ' ἀκούετε !

(*Ἀνοίγει τὴν βίβλον καὶ παρατηρεῖ τὸ σημεῖον τοῦ Μακροκόσμου* 3).

Ἀ ! εἰς τὴν θέαν ταύτην ποία ἡδονὴ
ἐξαίφνης διατρέχει τὰς αἰσθήσεις μου ;
Ἀκμαία καὶ ἁγία τέρψις τῆς ζωῆς

1) Ἐντεῦθα ἐννοοῦνται αἱ χάρτινες λωρίδες, αἵτινες, προσηλωμένες ὑπεράνω ἑκάστης θήκης, καὶ φέρουσαι ὑπογραφὰς ἐρυθροῖς γράμμασιν, διήρουν τὰ βιβλία εἰς τάξεις.

2) Νοστραδάμος, ἀστρολόγος καὶ ἰατρὸς σύγχρονος τοῦ Φάουστ (1503—1566).

3) Κατὰ τὴν μυστικὴν καββαλιστικὴν θεωρίαν ὑπάρχουσι τρεῖς κόσμοι, ὁ στοιχειώδης, ὁ οὐράνιος καὶ ὁ ἐπουράνιος, ἤτοι ψυχικός, οἵτινες ὁμοῦ ἀποτελοῦσι τὸν Μακρόκοσμον. Πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει εἰς τὸν ἕνα κόσμον, ἔχει τι παρόμοιον ἐν τοῖς λοιποῖς, καὶ οἱ τρεῖς εὑρίσκονται εἰς διαρκῆ ἀλληλεπίδρασιν. Ἡ ἐν τῷ ψυχικῷ κόσμῳ θεία δύναμις κατέρχεται διὰ τῶν ἐξ αὐτῆς ἐκπεμπομένων νοητῶν ὄντων εἰς τὸν οὐράνιον κόσμον, καὶ ἐκ τούτου εἰς τὸν στοιχειώδη. Οἱ δύο τελευταῖοι κόσμοι τείνουσι διὰ τῆς ἐν αὐτοῖς κειμένης ὁρμῆς πρὸς τὰ ἄνω, καὶ οὕτω λαμβάνει χώραν ἀτελεύτητος ἀνάβασις καὶ κατάβασις, ὅπερ σημαίνει ὁ ποιητὴς διὰ τῆς ὡραίας εἰκόνος τῶν σίκλων, ὅταν ἐπισκοπῇ τὸ σημεῖον τοῦ γηΐνου πνεύματος, τοῦ πνεύματος τοῦ στοιχειώδους, τοῦ φυσικοῦ κόσμου πρὸς τὸ ὁποῖον αἰσθάνετ' ἑαυτὸν ἐγγύτερον.

---

23 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 23

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἴδ. ἀριθ. 445)

Μετὰ στιγμιαῖον δισταγμὸν, μὴ θέλουσαι νὰ φανῶσιν ὀλιγώτερον τῆς φίλης των γενναῖαι, αἱ τρεῖς νεάνιδες ὑπερέβησαν τὴν ἀποχωρίζουσαν αὐτὰς ἀπὸ τοῦ βράχου μικρὰν ἀπόστασιν.

— Κυττάξετε, εἶπεν ἡ Σωσάνη, νὰ ἡ *σκάλα* ποῦ σᾶς ἔλεγο.

— Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ἡ Ἐρριέττη, τώρα μποροῦμεν ν' ἀναιβοῦμεν περίφημα.

— Καὶ χωρὶς νὰ κοπιάσωμεν πολύ. Ἔμπρὸς, λοιπὸν, τὸ ἀπεφασίσατε ;

— Ναί ! ναί ! ναί !

Ἡ ἄνοδος ἤρξατο.

— Προσέχετε παιδιά μου, μὴ τρέλλαις ! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Δεσιμαΐζ.

— Ἡσυχάστε, κυρία, ἀπεκρίθη ἡ Σωσάννη, κανεὶς κίνδυνος δὲν ὑπάρχει.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ κόμησσα, γιατί στεκόμεθα ἐδῶ ἀντὶ νὰ τὰς συνοδεύσουμε ;

— Πῶς, καὶ σεῖς ἐπίσης, ἀγαπητὴ φίλη, θέλετε . . . .

— Βέβαια, νὰ ἀπολαύσω τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα, ἀφοῦ τὸ ἐπαινεῖ τόσον ἡ δεσποινὶς Βιολαίν. Κ' ἔπειτα, προσέθηκε μειδιῶσα, πρέπει νὰ εἴμεθα πλησίον τῶν τέκνων μας.

— Πηγαίνομεν, εἶπεν ἡ βαρόνη.

— Σᾶς ἀφίνομεν, κύριε Βιολαίν.

— Ἀλλ' ὄχι, ὄχι, κυρίαι μου, σᾶς ἀκολουθῶ κ' ἐγώ. Μὲ τὴν ἄδειάν σας θὰ περάσω πρῶτος διὰ νὰ σᾶς βοηθήσω ἐν ἀνάγκῃ. Ἐγὼ εἶμαι ὀρεινὸς καὶ εἶμαι συνειθισμένος εἰς τὰ «ἀναιβοκαταιβάσματα».

Αἱ νεάνιδες εὑρίσκοντο ἤδη εἰς ὕψος δέκα περίπου μέτρων.

— Σταθῆτε, εἶπεν ἡ Σωσάννη, νὰ μερικὰ ἀπὸ τἄνθη ποῦ σᾶς εἶπα· μὰ αὐτὰ εἶναι μαραμμένα· ἂς ἀναβῶμον ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ εὕρουμε καλλίτερα.

— Καὶ τῷ ὄντι αὐτὰ τὰ ἄνθη εἶνε πολὺ ὡραῖα, εἶπεν ἡ Ἐρριέττη, κόψασα ἓν ἐξ αὐτῶν καὶ θέσασα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στήθους της.

Ἤρξαντο ἤδη τὴν πρὸς βορρᾶν ἄνοδον καὶ ἐκαμψαν πρὸς δυσμὰς ἀκολουθοῦσαι τὴν κυκλοτερῆ κλίμακα.

— Νὰ ὁ ἐξώστης μου, ποῦ σᾶς ἔλεγα, ἀνέκραξεν αἴφνης ἡ Σωσσάνη πηδήσασα ἐπὶ τοῦ ὑψώματος. Ἰδέτε, ἐξηκολούθησεν, ὅτε αἱ σύντροφοί της τὴν ἐπλησίασαν, εἴτε βρέχει, εἴτε χιονίζει, εἴτε ἄνεμος φυσᾷ, ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ τοῦ κοιλώματος εὑρίσκεται κανεὶς προφυλαγμένος· εἶνε ἀληθινὸν σπήλαιον, ἔργον τῆς φύσεως.

Ὁ κύριος Δὲ-Βιολαίν καὶ αἱ δύο κυρίαι ἀφίκοντο ἐπίσης ἐπὶ τοῦ ὑψώματος. Ἡ κόμησσα ἐκπληκτος ἐνώπιον τῶν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς ἀνελισσομένων ἐν εἴδει πανοράματος μεγαλοπρεπῶν θεαμάτων, ἐξέβαλε κραυγὴν θυμασμοῦ, αἱ δὲ νεάνιδες μετὰ τοῦ νέου ἐχειροκρότησαν.

— Λαμπρὸν θέαμα, εἶπεν ὁ κ. Δὲ-Βιολαίν.

— Μεγαλοπρεπὲς ! θαυμάσιον ! ἀπεκρίθη ἡ κυρία Δὲ-Μωριέν· ἄ ! εἶνε γοητευτικώτατον !

— Ὦ ! τί ὡραία φύσις.

Ὑπερθεν τῆς κεφαλῆς αὐτῶν τὸ εὐρὺ τοῦ οὐρανοῦ στερέωμα· πέριξ αὐτῶν ἀπέραντοι ὁρίζοντες, αἱ δὲ βαθεῖαι κοιλάδες φωτιζόμεναι ὑπὸ τοῦ ἡλίου διὰ μέσου τῶν ὀρέων· φαιδρὰ χωρία ἐπὶ τῶν κλιτύων. Ὁ Φροὺ ἑλικοειδῶς ρέων ὁμοιος μακρᾷ ἀργυρᾷ ταινίᾳ· πανταχοῦ τὰ χλοηφόρα ὑψώματα· ἡ συντετμημένη γραμμὴ τῆς ἀλύσσου τῶν Βοσγίων· καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις ὁ ἀκτινοβολῶν ἥλιος, ὅστις πανταχοῦ ἐπέχεεν ἄπλετον φῶς.

— Παιδιά μου, εἶπεν ἡ κόμησσα, περιττὸν πλέον εἶνε ν' ἀναιβοῦμεν ὑψηλότερα, δὲν θὰ ἰδῆτε καλλίτερα ἀρ' ὅ,τι καὶ ἀπὸ δῶ μποροῦμεν νὰ θαυμάσουμεν.

— Καλὰ, καὶ τὰ ἄνθη ποῦ θὰ μαζεύσω ; εἶπεν ἡ Σωσσάνη. Ποιὰ ἔρχεται μαζύ μου ;

— Ἐγὼ δὲν πηγαίνω μακρύτερα, εἶπεν ἡ Ἔμμα, διότι ἤρχισα νὰ ζαλίζωμαι.

— Ἐμένα κουρασθήκανε τὰ πόδια μου, εἶπεν ἡ Λευκή.

— Καὶ σεῖς, Ἐρριέττη ;

— Ἐγὼ θὰ σ' ἀκολουθήσω, ἀπεκρίθη ἡ νεᾶνις, πᾶμε νὰ κάμουμε τὴν ἀνθοδέσμην μας.

Ἡ κυρία Δεσιμαΐζ, μηδόλως ὑποπτεύουσα ὅτι ἡ θυγάτηρ της καὶ ἡ Σωσσάνη ἠδύναντο νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς κίνδυνόν τινα, δὲν τὰς ἀπέτρεψε τοῦ σχεδίου των. Αἱ νεάνιδες λοιπὸν ἀπεμακρύνθηταν καὶ ἐντὸς ὀλίγου εὑρέθησαν ἐπὶ νέου ὑψώματος, ἔνθα πράγματι τὰ πορφυρᾶ ἄνθη ἦσαν ὡραιότερα καὶ πολυαριθμότερα ἢ κατωτέρω. Ἡ Ἐριέττη καὶ ἡ Σωσσάνη ἤρξαντο εὐθύμως τοῦ θερισμοῦ του. Αἴφνης κραυγὴ σπαρακτικὴ, κραυγὴ τρόμου ἀντήχησε καὶ ἐπάγωσε τὸ αἷμα εἰς ὅλων τὰς φλέβας.

— Κόρη μου ! κόρη μου ! ἐπεφώνησεν ἡ κυρία Δεσιμαΐζ, ὠχριάσασα ἐκ τοῦ τρόμου.

Καὶ ὄντως ἡ Ἐριέττη ἦτο ἡ ἐκβαλοῦσα τὴν τρομερὰν ἐκείνην κραυγήν. Τὸ ἀλεξίλιόν της εἶχε διαφύγει τῶν χειρῶν, σκαλῶσαν ἐπὶ θάμνου, καὶ ἐκρέματο ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ ὑψώματος· προὐχώρησε λοιπὸν ὅπως τὸ λάβῃ, ἀλλ' ἡ ὑπὸ τοὺς πόδας της τιτανώδης πέτρα ἐσωριάσθηκε διαλυθεῖσα εἰς τεμάχια. Εὐτυχῶς ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ κάμῃ κί-

καὶ μὲ μυστηριώδη γύρω μου ὁρμὴν
τὰς φυσικὰς δυνάμεις ἐκκαλύπτοντα ;
Εἶμαι θεός ; φῶς τόσον καταλάμπει με !
τὴν θύελλαν τοῦ στήθους κατευνάζοντα,
τὴν τάλαιναν καρδίαν ἱλαρύνοντα,
Θεὸς ἦτον ὁ γράψας τὰ σημεῖ' αὐτά,
ῥέει διὰ τῶν νεύρων, διὰ τῶν φλεβῶν!
βλέπων τοὺς χαρακτῆρας τούτους τοὺς σαρεῖς,
τὴν φύσιν διακρίνω δρῶσαν πρὸ ἐμοῦ.
Νῦν πρῶτον ἐννοῶ τὰ σοφὰ ῥήματα :
«Ἡ τῶν πνευμάτων γῆ κλειστὴ δὲν εἶναι παντελῶς»·
ποῦ εἶναι ἡ ψυχὴ νεκρά, ποῦ εἶν' ὁ νοῦς τυφλός !
Ἔλα ἐγείρου, μαθητά, μετὰ φαιδρᾶς καρδίας,
καὶ λοῦσε στῆθος γήϊνον στὰ ῥόδα τῆς πρωΐας !»

(*Ἐπισκοπεῖ τὸ σημεῖον*)

Πῶς πάντα πρὸς τὸ ὅλον συνυφαίνονται !
τὸ ἓν ἐν τῷ ἑτέρῳ ἐνεργεῖ καὶ ζῇ !
Οὐράνιαι δυνάμεις ἄοκνοι πετοῦν,
καὶ σίκλους πρὸς ἀλλήλους τείνουσι χρυσοῦς !
Μετὰ πτερύγων εὐλογίαν πνεουσῶν
ἐξ οὐρανοῦ στὰ σπλάγχνα εἰσχωροῦν τῆς γῆς,
ἁρμονικῶς ἠχοῦν διὰ τοῦ σύμπαντος !
Θέαμα ποῖον ! ἄχ, πλὴν μόνον θέαμα !
Ποῦ, ποῦ νὰ σὲ συλλάβω φύσις ἄπειρος ;
Ποῦ τοὺς μαστούς σου ; σεῖς πάσης ζωῆς πηγὴ,
παρ' ὧν θηλάζει ἅμα οὐρανὸς καὶ γῆ,
καὶ ἦν τὸ μαραμένον στῆθός μου διψῇ ;—
Σεῖς ῥέετε ἀρθόνως καὶ ποτίζετε,
κ' ἐγὼ τοῦ γάλακτός σας μάτην γλίχομαι ;

(*Δυσαρεσκετῶν ἀνελίσσει τὴν βίβλον καὶ παρατηρεῖ τὸ σημεῖον τοῦ γηΐνου πνεύματος*)·

Πῶς τοῦ σημείου τούτου ἡ κατόπτευσις
ἀλλέως ἐπιδρᾷ εἰς τὰς αἰσθήσεις μου !
Ἐγγύτερόν μοι εἶσαι, πνεῦμα γήϊνον·
ἀκμαιοτέραν τὴν ἰσχύν μ' αἰσθάνομαι,
ὡς ὑπὸ νέου οἴνου ἀναφλέγομαι,
τὸ θάρρος ἔχω εἰς τὸν κόσμον νὰ ριφῶ,
νὰ ὑποστῶ τοὺς πόνους, τ' ἀγαθὰ τῆς γῆς,
καὶ νὰ παλαίσω πρὸς τὰς τρικυμίας της,
πρὸς τὸν τριγμὸν τοῦ ναυαγίου ἄτρομος !
Νεφέλη μὲ περικαλύπτει—
τὸ φῶς της ἡ σελήνη κρύπτει—
Τὸ φῶς τοῦ λύχνου μου θολοῦται !
καπνὸς ἀπὸ τῆς γῆς ὑψοῦται !—
φλὸξ ἐρυθρᾷ ἐκρηγνυμένη
σκιρτᾷ περὶ τὴν κεφαλήν μου !—
Φρικίασις καθιπταμένη
ἀπὸ τοῦ θόλου μὲ ἁρπάζει !
Πνεῦμα παράκλητον ! ἐγγύς μου
σ' αἰσθάνομαι ! ἀποκαλύψου !
Ἀ ! τί μοῦ σχίζει τὴν καρδίαν !
Πνοὴ ἀγνώστων αἰσθημάτων
μοῦ ἐκβακχεύει τὰς αἰσθήσεις !
Πρὸς σὲ, πρὸς σὲ ἀροσιοῦται
ὁλόκληρός μου ἡ καρδία !
ὀρείλεις νὰ φανῇς ! ὀφείλεις !
καὶ ἂς στοιχίσῃ τὴν ζωήν μου !

Ἕπεται ὁ μεταξὺ Φάουστ καὶ Πνεύματος διάλογος, καὶ εἶτα ὁ μεταξὺ ἐκείνου καὶ τοῦ Βάγνερ, τοῦ βοηθοῦ αὐτοῦ. Τὸ Πνεῦμα κεραυνοβολεῖ αὐτὸν διὰ τῶν λέξεων, ὅτι δὲν ἐννοεῖ τὰ πνεύματα, ὅτι δὲν εἶνε συγκεχωρημένον εἰς τὸν θνητὸν νὰ ἐμβλέψῃ εἰς τὰ ἀπόρρητα τῆς φύσεως. Οὕτω λοιπὸν ὁ Φάουστ, ἀπελπισθεὶς τοῦ ὅτι δύναται νὰ κατορθώσῃ τι μέγα ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀπὸ τῆς μαγείας, τῆς τελευταίας αὐτοῦ ἐλπίδος, ἀπωσθεὶς, καταντᾷ εἰς τὴν ἰδέαν τῆς αὐτοχειρίας. Τὸ ἀπεγνωκός του βλέμμα, τὸ ὁποῖον περιφέρει εἰς τὸ δωμάτιον, προσηλοῦται εἰς τὴν φιάλην, ἥτις ἐμπεριέχει θηλητήριον.

Σὲ χαιρετῶ, φιάλη μου πολύτιμος
πρὸς ἣν τὴν χεῖρα τείνω τώρα εὐλαβῶς !
ἐν σοὶ θαυμάζω τέχνην, πνεῦμ' ἀνθρώπινον.
Ὦ σὺ, χυμῶν παντοίων τὸ κεφάλαιον,
ἡδέως κοιμιζόντων ! ὦ ἀπάνθισμα
τῶν θανασίμως δραστικῶν δυνάμεων,
τὴν εὔνοιάν σου δεῖξ' εἰ, τὸν τεχνίτην σου !
Σὲ βλέπω, ἡ ὀδύνη μου πραύνεται,
σὲ ψαύω, καὶ ὁ πόθος κατευνάζεται,
καὶ καταπίπτ' ἡ πλήμμυρα τοῦ πνεύματος.
Ἀνοίγετ' ἔμπροσθέν μου θάλασσ' ἄπειρος,
στίλβει τὸ κάτοπτρόν της εἰς τοὺς πόδας μου,
εἰς νέας ὄχθας νέα μὲ καλεῖ αὐγή.

Ἐπὶ πτερύγων κούφων ἅρμα φωτεινὸν
καθίπταται ! εἰς νέα βαίνω κέλευθα
νὰ σχίσω τὸν αἰθέρα εἶμαι ἕτοιμος,
εἰς σφαίρας ἐνεργείας καθαρᾶς πετῶν·
ὁποῖον ὕψος βίου, ἡδονὴ θεῶν !
Σὺ, ἔτι σκώληξ, εἶσαι ἄξιος αὐτῆς ;
Ναὶ, ἂν τὰ νῶτα στρέψῃς μὲ ἀπόφασιν
πρὸς τὸν γλυκὺν τοῦ κόσμου τούτου ἥλιον !
Τὰς θύρας ν' ἀνασπάσῃς ἀποτόλμησον,
πρὸ τῶν ὁποίων τρέμει ἕκαστος θνητός !
Ἰδοὺ καιρὸς ἐμπράκτως ν' ἀποδείξῃς σὺ,
πῶς θάρρος ἀνδρικὸν εἶναι ἰσόθεον.
Τὸν σκοτεινὸν κευθμῶνα 'κεῖνον μὴ φοβοῦ,
ὅπου ἡ φαντασία ἑαυτὴν δειλὴ
καταδικάζει πρὸς ἰδίαν θλῖψιν της·
Πρὸς τὴν στενὴν ἐκείνην χώρει δίοδον,
ὅπου αἱ φλόγες καίουν τῆς κολάσεως·
φαιδρῶς τὸ βῆμα τοῦτο ἀποφάσισε,
καὶ μὲ τὸν κίνδυνον νὰ ρεύσῃς εἰς μηδέν !

(*ἐξάγει τῆς θήκης κύπελλον κεκοσμημένον μὲ γλυφὰς ποικίλας*).

Διαφανοῦς κρυστάλλου κύπελλον ἔλθέ !
τῆς παλαιᾶς σου θήκης τώρα ἔξελθε,
σὺ, ὅπερ τόσα ἔτη ἐλησμόνησα !
Εἰς ἑορτὰς προγόνων ἔλαμπες φαιδρὰς,
καὶ σοβαροὺς συμπότας σὺ ἐφαίδρυνες,
ὅταν ὁ εἷς τῷ ἄλλῳ σὲ προσέφερε·
ἡ τέχνη τῶν εἰκόνων ἡ πολυτελὴς,
τοῦ πότου τὸ καθῆκον νὰ τὰς ἐξηγῇ
ὁμοιοκαταλήκτως, καὶ τὸ κοῖλόν σου
νὰ ἐκκενόνῃ πίνων ἀμυστί, πολλὰς
μοὶ ἐνθυμίζει νύκτας τῆς νεότητος.
Δὲν σὲ ὀρέγω τώρα εἰς τὸν γείτονα,
οὐδὲ θὰ δείξω πνεῦμα εἰς τὴν τέχνην σου.
Ἰδοὺ χυμὸς μεθύσκων ἐν μιᾷ στιγμῇ·
Μὲ κῦμα μελανὸν πληροῖ τὸ κοῖλόν σου.
Προσφέρω τὴν ἐσχάτην πόσιν ἐκ ψυχῆς
εἰς τὴν αὐγὴν, ὡς χαῖρε ἑορτάσιμον.

(*φέρει τὸ κύπελλον εἰς τὰ χείλη*)

νημά τι πρὸς τὰ ὄπισθεν, διότι ἠδύνατο νὰ πέσῃ πρηνὴς καὶ νὰ κατασυντρίψῃ τὸ κρανίον της ἐπί τινος προεξοχῆς, ἔπεσε λοιπὸν ἐπὶ τῶν νώτων καὶ ὀλισθαίνουσα κατῆλθε δύο περίπου μέτρα μέχρι προεξοχῆς τινος, ἔνθα ἐσταμάτησε. Τότε τὴν εἶδον ὀρθουμένην εἰς τοὺς πόδας της καὶ ἀναρριχωμένην δραστηρίως τὸν βράχον μὲ τὰς χεῖράς της. Ἐὰν ὁ κύριος Δὲ-Βιολαὶν δὲν τὴν ἐκράτει, ἡ βαρόννη θὰ ἐξώρμα εἰς βοήθειαν τῆς θυγατρός της, ἔστω καὶ μὲ κίνδυνον νὰ κατασυντριβῇ ἡ ἰδία πίπτουσα φρικωδῶς. Ἅπαντες ἐκραύγαζον, ἐκάλουν εἰς βοήθειαν, ἀπολέσαντες τὸ λογικὸν, μόνη δὲ ἡ Σωσσάνη, καίπερ λίαν τρομάξασα, διετήρει ἔτι ἅπασαν τὴν ἑτοιμότητα τοῦ πνεύματός της. Ἡ Ἐριέττη εὑρίσκετο εἰς θέσιν ἄκρως ἐπικίνδυνον, διότι καὶ ἡ ἐλαχίστη κίνησις ἠδύνατο νὰ διαταράξῃ τὴν ἰσορροπίαν της καὶ νὰ τὴν ῥίψῃ εἰς τὸ χάος ἢ νὰ τὴν ἐξωθήσῃ μέχρι φοβερᾶς ἀβύσσου, ἧς τὸ τρομερὸν στόμα ἔχαινεν ὑπὸ τοὺς πόδας της. Ἐν τούτοις ἡ Σωσσάνη κατεκλίθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μὲ τὴν κοιλίαν καὶ ἔτεινε τὰς χεῖρας τῇ φίλῃ ἵνα τῇ βοηθήσῃ ν' ἀναβῇ. Βεβαίως ἡ διάσωσις ἠδύνατο νὰ διενεργηθῇ οὕτως, ἀλλ' ἀπαίσιος τριγμὸς ἠκούσθη ἀπὸ τοῦ προεξέχοντος βράχου, ἐφ' οὗ ἡ Ἐριέττη ἵστατο ὀρθία, ἀπεσπάσθη οὗτος αἴφνης ἀπὸ τοῦ λοιποῦ ὄγκου καὶ ἐκυλίσθη ἐπὶ τῆς κλιτύος μετὰ κρότου ὁμοίου πρὸς κεραυνόν.

Ἡ ἀτυχὴς Ἐρριέτη ἐστηρίχθη ἐπὶ στιγμὴν ἀγκυλώσασα τὰς χεῖράς της ἐπὶ τῆς φλεγούσης λίθου, ἀλλ' εἶτα τὸ βάρος τοῦ σώματός της ἐξουδετέρωσε τὴν λαβήν της, οὕτω δὲ ἐκβαλοῦσα καὶ δευτέραν κραυγὴν, πολλῷ ἔτι σπαρακτικωτέραν τῆς πρώτης, ἐκυλίσθη πλαγίως καὶ κατέπεσεν, ὡς εἰς κρεμαστὴν κλίνην, ἐπὶ τῶν παρατιθεμένων κλάδων κισσοῦ, οἵτινες ἐπεκρέμαντο ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ βαράθρου, ὡς διὰ ν' ἀποκρύψωσι τὸ καταπληκτικὸν τῆς ἀβύσσου βάθος καὶ ἐστηρίζοντο ἑκατέρωθεν ἐπὶ τῶν βράχων. Τὴν φορὰν ταύτην, ἡ Σωσσάνη οὐδὲν πλέον ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἐκβαλοῦσα κραυγὴν ἐσχάτης ἀγωνίας, εἰς ἣν ἀνταπήντησαν ἄλλαι κραυγαὶ θλίψεως καὶ ἀπελπισίας. Ἡ κυρία δὲ Σιμαὶζ ἔπεσε λειπόθυμος ὡς νεκρὰ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κομήσσης. Τί νὰ κάμουν τώρα ; Φεῦ ! οὐδὲν μέσον ἔβλεπον πρὸς διάσωσιν τοῦ ἀτυχοῦς παιδίου, ὅπερ ὑπὸ φρικώδους θανάτου ἠπειλεῖτο, καὶ ὁ ἀὴρ ἀντήχει ἐκ τῶν σπαρακτικῶν κραυγῶν, τῶν παραπόνων καὶ τῶν στεναγμῶν. Ἡ Ἐρριέτη ζαλισθεῖσα καὶ σύσσωμος φρικιῶσα ἐκ τοῦ τρόμου, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ παρετήρησε τὴν Σωσσάνην κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὑπεράνω αὐτῆς καὶ τείνουσαν αὐτῇ τὰς χεῖρας. Τοὺς λοιποὺς δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς ἴδῃ, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀπελπιστικῆς τάσεως τῆς Σωσσάνης κατεννόησεν, ὅτι οὐδεμίαν πλέον ὤφειλε νὰναμένῃ βοήθειαν, ὅτι ὤφειλε νὰ παραιτηθῇ πᾶσαν ἐλπίδα διασώσεως, ὅτι ἦτο χαμένη καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἔμελλε νὰποθάνῃ.

Τὸ βάρος τοῦ σώματός της ἀπέσπα τὸν κισσὸν, παρὰ τὰς ἐν τῷ βράχῳ βεβυθισμένας ἀπειραρίθμους μικρὰς ῥίζας του, διαρκῶς δὲ ἠπειλεῖτο ὅτι ὑπεχώρει καὶ ὁσάκις τις ἐκ τῶν εὐλυγίστων τούτων κλώνων ἀπεσπᾶτο, ἤκουε συγχρόνως ὡσεὶ ξηρόν τινα θόρυβον ὅμοιον τῷ παραγομένῳ ὑπὸ τοῦ σχίσματος ὑφάσματος.

Τεταμένη ἐπὶ τῆς ἐναερίου οὕτως εἰπεῖν ταύτης γεφύρας, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην πλέον ἐτόλμα νὰ κάμῃ κίνησιν καὶ οὐδὲ νὰ κράξῃ κἂν ἠδύνατο, τῆς γλώσσης αὐτῆς παραλελυμένης οὔσης ὑπὸ τοῦ τρόμου. Κάτωθεν αὐτῆς, διὰ μέσου τῶν χειλέων τῆς εὐρείας σχισμάδος, ἔβλεπεν ἀπειλητικῶς ὀρθουμένους ἢ διασταυρουμένους ὀξεῖς ἢ κοπτεροὺς ὀγκώδεις λίθους, ἐφ' ὧν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἔμελλε νὰ καταπέσῃ ἢ νὰ κατασυντριβῇ, ὀλίγον δὲ κατωτέρω χαίνουσαν φρικαλέαν μέλαιναν ὀπήν ! Ἡ κεφαλή της ἐγένετο θερμοτάτη, τὸ αἷμα ἔπαλλεν εἰς τοὺς κροτάφους της, ἀπαίσιος βοὴ ἐβόμβει εἰς τὰ ὦτά της, οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας της ἔπαυσαν καὶ τῇ ἐφαίνετο ὅτι τὸ πᾶν ἐστρέφετο καὶ ἀνετρέπετο πέριξ αὐτῆς. Εἶχε ζαλισθῇ ὁλοτελῶς.

— Μαμά ! μαμά ! ἐφώνησε μετὰ φωνῆς πνιγηρᾶς καὶ δριμείας καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς.

Αἴφνης ἤκουσε θόρυβον ὑπόκωφον καὶ ἀλλόκοτον· ἡ καρδία της ἤρξατο ν' ἀναπάλλῃ καὶ ἀνοίξασα τοὺς ὀφθαλμοὺς παρετήρησε κεφαλήν τινα ἐξερχομένην ἐκ τῆς μελαίνης ὀπῆς, κεκαλυμμένην ὑπὸ μακρᾶς κόμης καὶ ἥτις τῇ ἐφάνη ὑπέρογκος. Μήπως ἦτο τέρας ἄγνωστον, ἐξερχόμενον ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς καὶ ἐξορμοῦν ἵνα τὴν καταβροχθίσῃ ; Ὑπὸ νέας καταληφθεῖσα φρίκης, ἔκλεισε καὶ αὖθις τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐν τούτοις διὰ τοῦ σαλευομένου νοός της διῆλθεν ἡ σκέψις μὴ ἦτον ὁ Λυκογιάννης, ἀλλ' ἔχουσα τὸ πνεῦμα τεταραγμένον καὶ διατελοῦσα ἐν τῇ προηγουμένῃ τῆς συγκοπῆς ἀναισθήτῳ φυσικῇ καὶ ἠθικῇ καταστάσει, ἐπίστευσεν ὅτι οὐδὲν εἶδεν ἢ ἤκουσεν, ὅτι ἦτο φάσμα, ἀποτέλεσμα τῆς ζάλης !

Ἀλλ' ὄχι, ὄχι, δὲν ἠπατᾶτο, διότι πράγματι ἦτον ὁ Λυκογιάννης, τὸ μόνον ἴσως ἐν τῷ κόσμῳ ὄν, τὸ ἔχον τὸ θάρρος, τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν δεξιότητα ἵνα τὴν σώσῃ. Αἱ ἐκ τῶν ἄνω κραυγαὶ τὸν ἠνάγκασαν νὰ ἐξελθῇ τοῦ σπηλαίου του, μετὰ τῆς εὐκαμψίας δὲ καὶ ταχύτητος γαλῆς, τίγρεως ἢ πίθηκος, μεταχειριζόμενος τοὺς προεξέχοντας λίθους ὡς κλίμακα ἀνερριχᾶτο ἐπὶ τοῦ βράχου ἐπὶ κινδύνῳ νὰ ἐκτεθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὸν θάνατον ἀφ' οὗ ἤθελε ν' ἀποσπάσῃ τὴν ἀτυχῆ νεάνιδα.

— Λυκογιάννη, φίλε μου, γενναῖέ μου Λυκογιάννη, ἔκραξεν αὐτῷ ἡ Σωσσάνη, σῶσε τὴν φίλην μου, σῶσε τὴν Ἐριέττην. Σῶσέ την !

Ὁ Λυκογιάννης ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἤκουσεν, ἄλλως τε δὲ καὶ ἐνθαρρύνσεως ἀνάγκην δὲν εἶχεν. Αἴφνης καὶ αἱ τελευταῖαι κλιματίδες, αἵτινες συνεκράτουν τὴν νεάνιδα, ἐκόπησαν.

(Ἀκολουθεῖ)

(*Ἦχος κωδώνων καὶ ἄσματα χορῶν*).

Φάουστ

Ὁποῖος βαθὺς βόμβος, τόνος λιγυρός
τὴν κύλιν' ἀποσπᾷ ἐκ τῶν χειλέων μου;
Ἀγγέλλετε, κωδώνων τόνοι; ἀμαυρός,
τὴν ὑψηλὴν στιγμὴν τῆς Ἀναστάσεως;
Χορὲ τὸ ᾆσμα ψάλλεις τὸ παρήγορον,
ὅπερ εἰς τὸ τοῦ τάφου σκότος ἄλλοτε
γλυκὺ ἀπὸ ἀγγέλων στόμα ἤχησε;
. . . . . .
Τί μὲ ζητεῖτε, φθόγγοι ἐπουράνιοι,
εἰς τὸν κονιορτὸν σφοδροὶ καὶ ἤπιοι;
Ἠχεῖτε εἰς τὰ ὦτα τῶν δειλῶν θνητῶν·
τὸ ἄγγελμα ἀκούω, πίστις λείπει μοι·
τῆς πίστεως τὸ τέκνον τὸ παμφίλτατον
εἶναι τὸ θαῦμα! ὅθεν δὲν ἀποτολμῶ
ἀνὰ τὰς σφαίρας ταύτας νὰ ἀνυψωθῶ,
ὁπόθεν ἡ γλυκεῖα εἴδησις ἠχεῖ.
Πλὴν τᾷσμα τοῦτο, φίλον ἐκ νεότητος,
εἰς τὴν ζωὴν καὶ τώρα μὲ ἀναπαλεῖ.
Ἀγάπης οὐρανίας φίλημ' ἄλλοτε,
ἠσθάνθην εἰς τοῦ Πάσχα τὴν σεμνὴν σιγήν.
Ἡ τῶν κωδώνων τότε ἄπλετος κλαγγὴ
ἐντός μου ἤχει πλήρης προαισθήσεως,
καὶ ἦν ἡ προσευχὴ θερμὴ ἀπόλαυσις.
Ἄρρητος τότε πόθος καὶ ἐρατεινὸς
μ' ἔσυρεν εἰς δάση καὶ λειβάδια
καὶ ἠσθανόμην, χύνων δάκρυα θερμά,
ἐντός μου κόσμον ὅλον ἀνατέλλοντα.
Τότε αὐτὸ τὸ ᾆσμα μοὶ ἀνήγγελλε
τὰ τῆς νεότητος φαιδρὰ παιγνίδια
καὶ τὰς ἀθῶας τέρψεις τῆς ἀνοίξεως.
Ἀνάγνωσις γλυκεῖα κ' αἴσθημα παιδός,
ἀπὸ τὸν θάνατον ἀναχαιτίζει με.
Ὦ, ἀντηχεῖτε ὕμνοι οὐρανοῦ γλυκεῖς!
τὸ δάκρυ ρέει, μὲ ἐκέρδισεν ἡ γῆ!

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΤΜΟΠΟΛΙΑΣ
Δ. Π. ΓΟΥΔΗ
ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Δευτέρα ὥραν 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Κορίνθου κατ' εὐθεῖαν δι. Αἴγιον, Πάτρας, Ζάκυνθον, Κυλλήνην, Κατάκωλον, Μάραθον, Πύλον, Νησίον, Καλάμας, Γύθειον καὶ Πειραιᾶ.

Δευτέρα » 7 π. μ. Δι' Αἴγιναν, Πόρον, Ὕδραν Σπέτσας, Χέλιον, Ἄστρος, καὶ Ναύπλιον.

Τρίτη » 6 μ. μ. Διὰ Λαύριον, Ἀλιβέριον, Χαλκίδα, Λίμνην, Ἀταλάντην, Στυλίδα, Ὠραιοὺς. Ἀλμυρὸν καὶ Βῶλον.

Τετάρτη » 7 π. μ. Δι' Αἴγιναν, Πόρον, Ὕδραν, Σπέτσαις, Χέλιον καὶ Ναύπλιον.

Παρασκευὴ » 7 π. μ. Δι' Αἴγιναν, Πόρον, Ὕδραν, Σπέτσας, Γύθειον, Καλάμας, Νησίον, Πύλον, Μάραθον, Κατάκωλον, Ζάκυνθον, Κυλλήνην, Πάτρας, Αἴγιον, Κόρινθον, Καλαμάκιον καὶ Πειραιᾶ,

Παρασκευὴ » 6 μ. μ. Διὰ Λαύριον, Ἀλιβέριον, Χαλκίδα, Στυλίδα καὶ Βῶλον.

Σάββατον » 7 π. μ. Δι' Αἴγιναν, Πόρον, Ὕδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ναύπλιον, Μήλους.

ΧΑΡΤΟΗΩΛΕΙΟΝ
ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ **Ἑρμοῦ,** *μεταξὺ τῶν ἐμπορικῶν Γαβαλᾶ καὶ Κοκοροπούλου.*

Ὅλα τὰ εἴδη γραφικῆς ὕλης.— **Ἐπισκεπτήρια** χαλκογραφημένα καὶ ἄλλα τῆς στιγμῆς.—**Σφραγῖδες** καὶ ἐπικεφαλίδες, χρωμολιθογραφημένας καν μή. — Μόνη ἀποθήκη τῶν ἐμπορικῶν **Καταστίχων** τοῦ Διεθνοῦς φήμης Καὶ ταστήματος τοῦ EDLER καὶ CRISHE τοῦ Ἀνυβέρου. — Ἡ Μόνη ἀποθήκη τοῦ περιφήμου **σιγαροχάρτου ZOB.** Πρὸς δὲ

ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΦΑΚΕΛΟΠΟΙΕΙΟΝ.

ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΝΟΠΟΙΑ
ΑΜΠΑΖΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΘΗΝΙΑ

Λευκοῦ οἴνου φιάλη λεπ. 60
Μέλανος » » » **60**
(*Κεντρικὰ Καταστήματα καὶ ὑποκαταστήματα ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ.*)

ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΟΝ ΠΑΣΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΟΙΝΟΙ
ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

(Ὁδὸς Σταδίου κάτωθεν τῆς οἰκίας ὑτσικα)

ΤΟ ΣΑΠΩΝΟΠΟΙΕΙΟΝ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

φέρει εἰς γνῶσιν τῆς πολυαρίθμου πελατείας του ὅτι ὁ παντοπώλης **Χρῆστος Σικομανδρόπουλος** πωλεῖ σάπωνα φέροντα **ψευδῶς** τὴν ἐπιγραφὴν

ΣΑΠΩΝ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

Γίνονται δὲ αἱ προσήκουσαι ἔρευναι διὰ νὰ ἀνακαλυφθῇ ὁ παραποιήσας. (Ε'. 2)

Εὑρέθη φάρμακον θεραπεῦον ἐντὸς ὀλίγου χρόνου τὰς αἱμορροΐδας. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Νεοκλῆ Κοκονδίνη ἐν τῇ συνοικίᾳ Ἁγίου Παντελεήμονος πλησίον τῆς οἰκίας τοῦ κ. Φιλίππου Φιλιππίδου ἀγροτικοῦ ὑπαστυνόμου